Cyan Magenta Yellow Black



ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України



СЕРЕДА 6 листопада 2002 року

№ 205 (2956)

ВШАНУВАННЯ

Низько схилимо голову перед подвигом визволителів

Сьогодні Київ відзначає 59-ту річницю визволення від німецько-фашистських загарбників

Напередодні цієї знаменної дати в столичній міськдержадміністрації пройшла зустріч міського голови Олександра Омельченка з ветеранами-визволителями, яким було вручено державні нагороди, почесні грамоти та подяки.

«Минає 59 років з того часу, як ціною неймовірних зусиль війська 1-го Українського фронту визволили столицю України від фашистських загарбників. Кожна прожита мить невблаганно віддаляє від нас минуле, але час безсилий перед людською пам'яттю», — сказав у своєму виступі від імені всіх киян Олександр Омельченко. Він також побажав ветеранам благополуччя, щастя, добробуту, здоров'я і довголіття.



Фото Леоніда ДОБРОВОЛЬСЬКОГО (Укрінформ).

На Київщині відбулися урочистості з нагоди 59-ї річниці визволення Києва від німецько-фашистських загарбників. Ветерани поклали квіти на братську могилу в селі Нові Петрівці Вишгородського району. А на дніпровську воду було опущено вінки — в пам'ять про загиблих під час форсування Славутича.

На знімку: ветерани — учасники визволення Києва.

ОФІЦІЙНО

Співпраця триватиме

Учора відбулася зустріч Голови Верховної Ради Володимира Литвина з послом Великої Британії в Україні Робертом Брінклі. Особливу увагу сторони приділили зміцненню політичних, економічних та гуманітарних відносин між Києвом та Лондоном. Володимир Литвин підкреслив важливість співробітництва парламентів двох країн. Така співпраця сприятиме поліпшенню двосторонніх відносин і є особливо важливою в контексті євроінтеграції України.

СТРАЙК

Початок зроблено. Кінця не видно

Західний Донбас знову страйкує. Цього разу шахтарі холдингової компанії «Павлоградвугілля» не називають конкретної дати, коли збираються поновлювати відвантажувати паливо. Зима та холоди для них не засторога. Страйк безстроковий і триватиме доти, стверджує Незалежна профспілка гірників, доки не буде погашено заборгованої заробітної плати. Сума якої, за останніми даними, в масштабах басейну становить 46 мільйонів гривень, **повідомляє наш власний кореспондент Микола НЕЧИПОРЕНКО.**

Я ВАМ ПИШУ...

Хоча б зв'яжіть з районом

Понад десять років у селі немає телефонного зв'язку. У нас погане медичне обслуговування. Дороги в жахливому стані. З цих питань ми неодноразово зверталися в районну раду, а також до народного депутата від області. Писали скаргу на ім'я Президента України. Але досі ніхто не вжив хоч якихось заходів. Живемо обіцянками. Та волаємо про допомогу. Посприяйте, щоб налагодили хоча б телефонний зв'язок. Бо у випадках, коли з кимось із нас станеться біда, ми не маємо можливості навіть зв'язатися з районом.

Жителі села Іванківці (54 підписи).

Кременецький район Тернопільської області.

ПЕРЕДПЛАТА-2003

Залишайтеся з «Голосом»!

3грн. 30коп. — вартість передплати «Голосу України» на місяць.

Увага! До цієї суми вже включено вартість доставки «Голосу» п'ять разів на тиждень і вартість самого приймання передплати у поштовому відділенні чи в листоноші.

Помножте вказану вартість на ту кількість місяців, що ви хочете одержувати газету, сплатіть поштовикам стільки і ні копійки більше. А саме:

9 грн. 90 коп. — на три місяці;
19 грн. 80 коп. — на півроку;
39 грн. 60 коп. — на рік.

І як індивідуальний передплатник матимете «Голос» п'ять разів на тиждень українською мовою чи російською.

Ставте на «Голос» і залишайтеся з «Голосом»!

Наші індекси — **40224 (український варіант),**
— **40223 (російський варіант).**

Окремі умови передплати для підприємств та організацій — у Каталозі видань України на 2003 рік, **стор. 81.**

ЛІТАЮЧИЙ ШПИТАЛЬ



У ВІЙСЬКОВО-ПОВІТРЯНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ З'ЯВИВСЯ ЛІТАК, НА БОРТУ ЯКОГО ПІД ЧАС ПОЛЬОТУ МОЖНА НАДАВАТИ НЕВІДКЛАДНУ МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ, Й ХІРУРГІЧНІ ОПЕРАЦІЇ ТАКОЖ

Повітряний шпиталь створено на базі військово-транспортного літака Ан-26. «Ідея не нова, — каже начальник медичної служби ВПС України, генерал-майор Петро Мельник, — такі лайнери мають армії багатьох країн, навіть невеликих за територією. Наші військові медики, особливо під час роботи в екстремальних умовах, не раз шкодували, що не мають літака швидкої допомоги...»

Два роки потрібно було військовим, щоб утілити в життя пропозицію генерала Мельника. Робота ускладнювалася тим, що на жодному з ремонтних заводів ВПС України спеціалістам не доводилося раніше переобладнувати літальні апарати для потреб медиків. Вибір випав на підприємство «Одесаавіаремсервіс» тому, що тут, як ніде, «набили» руку на створенні салонів бізнес-класу. Для медиків старалися зробити все ще краще. Допомагали їм фахівці Військово-медичного центру ВПС України, що у Вінниці. Завдяки такій співпраці армія отримала новий літак.

(Закінчення на 2-й стор.).



Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У НОМЕР

Армія має бути безпечна для народу

Учора відбулося розширене засідання колегії Міністерства оборони, присвячене підсумкам розвитку та реформування Збройних Сил країни, з участю Головнокомандувача України Леоніда Кучми, Голови Верховної Ради Володимира Литвина, Прем'єр-міністра Анатолія Кінаха, членів уряду та народних депутатів. Президент загалом визнав роботу оборонного відомства задовільною. Позитивними він назвав перший етап створення передових сил оборони і діяльність українських миротворців. Особливу увагу глава держави звернув на фінансування ЗС України, зазначивши, що більше не підпише бюджетний законопроект, в якому стаття видатків на військо не відповідатиме реальним його потребам. Беручи до уваги трагічні події цього року, Леонід Кучма визначив завдання Збройним Силам країни на перспективу: армія має бути безпечною для цивільного населення.

■ *Кабінет Міністрів України постановив надати Київській обласній державній адміністрації понад 2,7 млн. грн. для відселення мешканців з будинку в Білій Церкві, зруйнованого вибухом газу.* Мінфіну доручено виділити гроші з резервного фонду держбюджету.

Як уже повідомлялося, 25 жовтня в багатоповерховому житловому будинку в Білій Церкві вибух частково зруйнував зовнішню стіну будинку. При цьому постраждали чотири особи, троє з яких загинули. Причиною трагедії стало накопичення природного газу в одній із квартир, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

■ *Дві тонни вугілля на день народження отримала жителька села Кар'єрного Великоолександрівського району Марія Хоронько.* Такий подарунок зробили сільська рада та адміністрація тутешнього вапняного заводу. Марія Тихонівна — найстаріша жителька Херсонщини — народилася ще в позаминулому столітті і відзначила нині 105-й день народження, **повідомляє наш власний кореспондент Алла БРУСИЛОВА.**

Перекинулося суховантажне судно

Під час шторму в Чорному морі, у бухті Жебриянській, увечері 4 листопада перекинулося вантажне судно «Дніпровець-6», яке перевозило 1734 тонни калійних добрив з Миколаєва до югославського порту Нові-Сад. Із десяти членів екіпажу вісім врятовано. Доля капітана Василя Доброницького та начальника радіостанції Володимира Кириченка невідома. Пошук триває. На місці пригоди працюють рятувальні служби різних відомств і МНС, **повідомляє прес-служба цього міністерства.**

У Криму серйозно візьмуться за «чорних археологів»

Уряд Криму має намір ініціювати створення в структурі Головного управління МВС України в автономії спеціального підрозділу з боротьби із пограбуванням пам'яток археології. Про це Рада міністрів автономії клопотатиме перед Міністерством внутрішніх справ України, **повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна».**

Як зазначив на нараді уряду автономії начальник головного управління Служби безпеки України Олександр Свиридонов, тільки на п'яти історичних пам'ятках, узятих СБУ під оперативний супровід, у жовтні затримано 12 груп «чорних археологів». Вилучені в них знахідки оцінено в суму, що перевищує 100 тис. дол. США.

За даними ГУ СБУ в Криму, оперативної охорони на території півострова потребують 150 пам'яток археології. Прискорення процедури занесення новивідкритих археологічних пам'яток до державного реєстру сприяло б їх збереженню. Нині ця процедура триває до трьох місяців, упродовж яких давні могильники та кургани фактично залишаються беззахисними перед грабіжниками.

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

2003 року ЗС України буде скорочено на 24 тисячі осіб

СУСПІЛЬСТВО

Примарна прозорість роботи керівництва НАЕК «Енергоатом»

З усіх українських електростанцій частка продукції, що її виробляють АЕС, становить від 44 до 52 відсотків. Тому, як зазначалося під час спільного розширеного засідання спостережної колегії та правління НАЕК «Енергоатом», безпечне та ефективне функціонування підприємств компанії має стратегічно важливе значення для всієї України.

Засідання відбулося за участі Прем’єр-міністра Анатолія Кінаха, народних депутатів, які входять до парламентського Комітету з питань паливно-енергетичного комплексу, та директорів АЕС. Під час засідання, де виступаючі говорили не так про досягнення керівництва «Енергоатому», як про недоліки, складалося враження, що управління НАЕК здійснюють за якимись загадковими засадами. Одне слово, прозорістю в управлінні НАЕК «Енергоатом» і не пахне.

Чимало запитань викликає, зокрема, кадрова політика. Як зазначалося на засіданні, НАЕК перебуває в стані перманентної реорганізації. У середині жовтня із складу правління «Енергоатому» практично без якихось пояснень було виведено Миколу Фрідмана — віце-президента і виконавчого директора НАЕК, атомника з 22-річним досвідом роботи в атомній енергетиці, який понад п’ять років пропрацював у топменеджменті найвищої ланки. В результаті масових «зачисток» склад правління «Енергоатому» налічує лише дев’ять осіб замість 15 згідно зі статутом, що автоматично робить цей орган недієздатним. Окрім того, багато хто пам’ятає, як минулого місяця на Рівненській АЕС було виявлено співробітників з «липовими» дипломами про вищу освіту. Тоді як адміністрація Президента України перейшла на відкритий конкурсний відбір своїх співробітників, критерії, за якими проводиться ротація в керівництві НАЕК, залишаються невідомі.

Не менш далекою від прозорості є й фінансово-господарська діяльність керівництва НАЕК.

«На тлі ручного управління фінансами в компанії зовсім відсутнє ефективне планування й облік витрат, що призводить, зокрема, до неможливості достовірно визначити потрібні обсяги фінансових ресурсів», — зазначив голова спостережної колегії народний депутат України Андрій Деркач. Лише з початку року кредиторська і дебіторська заборгованість компанії зросла на 1,1 млрд. гривень. Крім того, існує єдина корпоративна політика в сфері цін, закупок і управління запасами.

Президент Леонід Кучма і Прем’єр-міністр Анатолій Кінах поставили конкретні завдання з наведення порядку в «Енергоатомі» та приведення роботи НАЕК відповідно до чинного законодавства. Але на сьогодні правління компанії лише демонструє наміри працювати ефективно. Без об’єднання зусиль зі спостережною колегією та Мінпаливенерго все так і залишиться лише добрими намірами.

АКЦІЯ

Обігріли сиротинець

Триває благодійна акція «Допоможемо дітям» асоціації стоматологів Німеччини за підтримки черкаського корпункту «Голосу України».

До Чигиринської школи-інтернату, що на Черкащині, знову прибула невтомна Ангеліка Мозіх з Потсдама. У вересні за дорученням своїх колег і за організаційної допомоги «Голосу України» вона закупила і вручила всім 150 вихованцям цього закладу теплий одяг, взуття, постільну білизну, ковдри і матраци. Цього разу німецькі благодійники придбали для сиротинця чотири електроводонагрівачі місткістю по 100 літрів.

Подарунок лікарів з Німеччини дуже своєчасний, адже настали холоди, а сирітський будинок досі не має постійного гарячого водопостачання.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Шарон пішов у відставку

Кнесет Ізраїлю буде розпущено, і на початку лютого наступного року відбудуться дострокові загальні вибори. Про це оголосив учора на прес-конференції прем’єр-міністр країни Аріель Шарон. За півгодини до виступу прем’єра прес-конференцію скликав і президент Ізраїлю Моше Кацав, який зазначив, що Шарон переконав його в необхідності проведення дострокових виборів.

Політична криза в Ізраїлі спалахнула минулого тижня, коли лівоцентристська Партія праці, не згодна з урядовим планом бюджету 2003 року, вийшла з очолюваної Шароном коаліції. В понеділок депутати Кнесету більшістю проголосували проти вотуму недовіри кабінетові. За кілька годин до цього прем’єр відхилив заклик про проведення дострокових виборів, які його суперник по блоку «Лікуд» Біньямін Нетаньяху висунув як умову прийняття посади міністра закордонних справ. «Вести країну до дострокових виборів було б безвідповідальним», — сказав Шарон у виступі перед соратниками по партії за добу до оголошення ним рішення про дострокові вибори. І якщо в понеділок прем’єр вистояв і Кнесет затвердив колишнього командувача ізраїльської армії генерала Мозафа на посаді міністра оборони, то далі події розвивалися досить динамічно. В підсумку вчора партія «Наш дім —Ізраїль» відмовилася підтримати Шарона і, таким чином, прем’єр не зміг дістати підтримку парламентської більшості. Одним із перших прохання про відставку подав міністр оборони Біньямін Бен-Елієзер. До нього також приєдналися міністр закордонних справ Шимон Перес і міністр культури Матан Вільнаї.

На прохання «ГУ» відставку уряду Шарона прокоментував 1-й секретар Посольства Палестини в Україні Омар Авдала. «Відставка Шарона — внутрішня справа Ізраїлю, — заявив він. І додав, що «палестинці чекали такого перебігу подій і адміністрація Ясіра Арафата сподівається, що в майбутньому народ Ізраїлю не вибере до Кнесету таких кривавих людей».

На жаль, до Посольства Ізраїлю по гарячих слідах додзвонитися не вдалося.

Яна СТАДІЛЬНА.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

На килимок перед виборцями

За 10 місяців поточного року до Севастополя надійшло лише 35 відсотків запланованих коштів. Де бюджетні кошти для Севастополя і коли Київ виконає свої зобов’язання із субвенцій? На ці запитання на сесії Севастопольської міськради відповідали народні депутати України Віктор Зайчко та Іван Вернидубов.

Місто готове до опалювального сезону (всі 95 котелень можуть працювати), а ось до сезону дощів, таких частих у Криму взимку, — ні. Понад 800 покрівель потребують ремонту, протікають дахи в школах і дитсадках, у лікарнях і житлових будинках.

Крім того, депутати міськради запитували своїх колег із вищого законодавчого органу України, коли буде прийнято закон про статус Севастополя, на якій стадії пенсійні реформи, чи буде в бюджеті 2003 року виділено кошти на ремонт доріг, як Верховна Рада збирається вирішувати проблему туберкульозу і дитячої безпритульності. Не всі відповіді задовольнили депутатів міськради, проте вони сподіваються, що такі зустрічі з парламентаріями стануть доброю традицією.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Крим.

Хоча й не за «профілем»

Є в депутатській діяльності Вадима Гурова сфера, яка начебто й не входить до кола його безпосередніх повноважень як першого заступника голови парламентського Комітету з питань промислової політики та підприємництва, — фізкультура і спорт. Але так може здатися лише тому, хто не знає, що Вадим Миколайович сам свого часу був призером чемпіонату України з легкої атлетики, чемпіоном міста в бігу на 800 і 1500 метрів, має перший спортивний розряд з футболу, ручного м’яча. Він перший очолював міську секцію з ручного м’яча. Отож про важливість занять спортом народний депутат України В. Гуров може судити професіонально.

Тому й прагне залучити до нього дітей і підлітків 50 навчальних закладів свого округу, чимало робить для розвитку його спортивної бази.

Під його патронатом пройшли вже три баскетбольні турніри серед юнаків і дівчат. Другий рік поспіль 1 вересня В. Гуров дарує учням шкіл 500 м’ячів —футбольних, волейбольних, баскетбольних. За його безпосереднього сприяння ремонтують шкільні спортзали. Нині він предметно займається створенням у бездіяльному кінотеатрі «Дружба» молодіжного центру, а в спорткомплексі «Локомотив» завершують будівництво басейну.

— Не хочу хвалитись, але це буде, мабуть, кращий басейн в області, — каже народний депутат. — Якщо бодай кілька десятків проблемних молодих людей позбудуться згубних звичок, почнуть займатися спортом, вестимуть здоровий спосіб життя, отже, мої зусилля не марні. Могутню економіку, промисловість, яка успішно працює, може створити тільки фізично здорова, міцна нація. Цю ідею я відстоюю і в парламентському комітеті, її наполегливо культивую й у своєму виборчому окрузі в Кривбасі.

Ванда ЛАРІНА.

Кривий Ріг.

ФОТОФАКТ

Народний дім Хмельницького товариства української мови імені Т. Шевченка «Просвіта» подоляни шанують передусім за роботу з молоддю та освітні програми, зокрема «Дух нації», «Великі українці», «Українське питання».

На знімку: народний депутат Віталій Олуйко вітає Народний дім в особі його господині Зої Діденко з десятирічним ювілеєм.

Фото Віри ШПИЛЬОВОЇ.

ФОТОФАКТ

У столиці відбулася нарада з питань діяльності фармацевтичної галузі України з участю членів уряду, провідних науковців та фахівців з медицини.

На знімку: (зліва направо) заступник держсекретаря Міністерства охорони здоров’я Михайло Пасічник, Міністр охорони здоров’я Віталій Москаленко, віце-прем’єр Володимир Семиноженко під час наради.



Фото Євгена ЧОРНОГО (Укрінформ).

Літаючий шпиталь

(Початок на 1-й стор.).

Салон у ньому розділено на три відділення: інтенсивної терапії (на чотири місця), хірургії і для відпочинку медперсоналу. Обладнання та інструментарій придбано за кошти медичної служби. Автономні системи живлення енергією і подачі кисню, пояснив старший бортмеханік Володимир Мазуришен, разом з яким ми піднялися на борт літака, забезпечать роботу такого обладнання, як апарати для електрошокового масажу серця, відкачування крові, вентиляції легенів, а також переносної установки ультразвукових досліджень.

На запитання, чи є серед військових медиків спеціалісти, здатні виконати в небі хірургічну операцію, генерал замість відповіді навів приклад з останнього спільного навчання у Польщі наших медиків з колегами з польської армії. Тоді начальник відділення хірургії військово-медичного центру ВПС України полковник Драчевський оперував на борту літака. Крім нього, досвід оперування хворих у повітрі мають інші медики. За часів Союзу, пояснив генерал, такий літак був на озброєнні в армії, отож мали де тренуватися. До того ж такі тренування були обов’язковою вимогою для військових хірургів.

Медперсонал для літаючого шпиталю формуватимуть залежно від ситуації. А ось екіпаж літака під орудою майора Сергія Булата штатний — у ньому шість осіб. Як повідомив керівник прес-служби ВПС підполковник Анатолій Тобілко, перший політ військові медики здійснили до Луцька. Надавали допомогу старшому лейтенантові, який зазнав тяжких травм в автомобільній аварії. У польоті до Вінниці непритомний офіцер був під крапельницею. Життя йому вдалося врятувати завдяки вчасному втручанню медиків. Швидше, ніж літаком, доставити його до шпиталю не було жодної можливості. Та й перевозити хворого будь-яким іншим видом транспорту не дозволяв його стан...

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

З ЖИТТЯ ДІАСПОРИ

Вшанували Ольгу Кобилянську

Минулої неділі в Румунії, в місті Гура-Хуморулуй Сучавського повіту було закладено та освячено символічний камінь на місці майбутнього пам’ятника-погрудця відомій українській письменниці Ользі Кобилянській. Вона народилася у цьому місті. Освячення відбулося за ініціативою Союзу українців Румунії (СУР) та за підтримки Генерального консульства України в Сучаві. Були присутні керівництво СУР, церковні діячі та офіційні особи. Також на запрошення генконсульства прибула делегація з України, зокрема голова товариства «Україна—Румунія», член Національної спілки письменників України, лауреат Національної премії імені Т. Г. Шевченка поет-пісняр Михайло Ткач, а також член сім’ї письменниці, її прийомний онук професор Олег Панчук.

Того самого дня в Сучаві відбувся організований генконсульством творчий вечір Михайла Ткача. У ньому взяли участь представники української та румунської творчої інтелігенції, українських організацій, студентства, місцевої влади. Голова СУР, депутат румунського парламенту Степан Ткачук презентував спеціально видану в Бухаресті збірку поезій Михайла Ткача, перекладену румунською мовою.

На те й «Родина»

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Щоразу, буваючи у відкритому акціонерному товаристві «Костопільський завод продтоварів», дивуюсь, як швидко змінюється тут усе на краще. І не тільки в благоустрої території, заводських приміщень, а й в економічному розвитку підприємства. Лише за ті кілька місяців, що минули відтоді, як ми в рамках днів «Голосу України» на Рівненщині побували тут, чимало обладнання світового рівня придбали харчовики, чимало сюрпризів-новинок подали на суд вибагливих покупців. А ще — до колекції нагород за кондитерські вироби додалося чотири золоті медалі з Всеукраїнської рейтингової виставки за кращу торгову марку.

Справді, кондитерська група досі була тією козирною картою, яка дала змогу утвердитися на ринку костопільському підприємству та його торговій марці «Родина». Ірис вершковий, зефір різних видів, шоколадні цукерки та інші солодощі з цією маркою швидко розкуповують не лише на Рівненщині, а й в інших регіонах України, в Німеччині. Ще б пак: вони смачні, корисні, виготовлені з екологічно чистих продуктів. Скажімо, у зефірі, мармеладі, лукумі міститься пектин, який виводить з організму радіонукліди. Тому їх включають у меню дітей з радіаційно забруднених районів.

— У природи невичерпні можливості, ми їх намагаємося використати. Саме природа підказує «родзинки», які відрізняють нашу продукцію серед інших. Скажімо, замість харчових барвників використовуємо для кондитерських виробів природні — соки чорноплідної горобини, калини, чорниці, журавлини тощо, — розповідає завідувачка виробництва головний технолог заводу Тетяна Небісь (між іншим, творча людина) і називає новинки, якими щойно порадували покупців: печиво в зефірі, зефір з мармеладом, зефір з різними смаковими добавками, зефір «Вишнева заметіль»...

— Ідею створити «Вишневу заметіль» мені підказала однойменна пісня, яку я слухала по радіо, — каже Тетяна Небісь. — Я попрацювала над рецептурою зефіру з такою назвою. Що вийшло — смакуйте...

Обсяги, в яких готові закуповувати костопільські солодощі, змусили директора Миколу Кучерука (**на знімку**) шукати додаткові виробничі площі. Отут і знадобилися поверхи місцевого хлібозаводу, якому пророкували незавидне майбутнє: час від часу на підприємство, яке кілька років простоювало, робили наскоки злодії. Мабуть, невтішні прогнози справдилися б, якби не Микола Кучерук, який переконав колектив та акціонерів у необхідності викупити хлібозавод. У такий спосіб молодий енергійний керівник «убив кількох зайців»: одержав нові виробничі площі, а отже, можливість розвивати підприємство; відновив випуск хлібобулочних виробів, віднадивши від Костополя заїжджих дрібних постачальників. А ще створив нові робочі місця, що дуже актуально для райцентру з одним із найвищих рівнів безробіття на Рівненщині.

Що завод продтоварів знайшов себе в ринкових умовах, переконують цифри. Якщо три роки тому, коли підприємство очолив М. Кучерук, воно випускало товарної продукції на 200 тисяч гривень, то в нинішньому — на півтора мільйона. І в цьому, звичайно, заслуга нового директора, який, крім того, що створив 250 робочих місць, ще й переповнений новими намітками та ідеями. Тільки бідкається, що катастрофічно бракує часу для того, щоб усі їх реалізувати. Але справедливо розраховує на підтримку своєї команди — провідних спеціалістів заводу. До слова, саме висококваліфіковані професіонали стали тим вирішальним аргументом, за яким костопільські харчовики у жорсткому конкурсі виборюли право першими в Україні виготовляти вітчизняні стабілізувальні системи, які широко використовуються в харчовій промисловості.

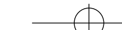
— Назва нашої торгової марки — «Родина», — каже Микола Кучерук. — Вона має виправдовувати себе, тож виготовляємо смачну продукцію для всієї родини: печемо хліб, булочки, радуємо солодощами, майонезами та маргаринами різних видів, консервованою продукцією, конфітюрами (тут теж є корисний пектин), соками...

Донедавна консервний цех працював за сезонним графіком, але після того, як придбали німецьку вакуумну випарну установку «Віганд», роботи вистачатиме впродовж цілого року. Адже на основі яблучного згущеного соку випускають купажовані яблучно-морквяний, яблучно-апельсиновий, яблучно-персиковий та інші. На «Віганді» виготовлятимуть і згущене молоко. Є ще низка цікавих наміток, які поки що харчовики тримають у секреті. А взагалі-то, як запевнив Микола Кучерук, «Родина» уже нині може запропонувати господиням широкий перелік продукції (у прайс-листі її майже двісті найменувань) і він розширюватиметься, бо щомісяця тут на потоці з’являється якась новинка. До того ж смачна, в естетичній, привабливій «одяганці», як, скажімо, майонези в упаковці «дой-пак», що дуже зручно для господинь. А секрет популярності костопільської продукції, як сказали харчовики, у тому, що вона виготовлена з натуральних компонентів за найкращими рецептурами.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

У результаті масових «зачисток» склад правління «Енергоатому» налічує лише дев’ять осіб замість 15 згідно зі статутом, що автоматично робить цей орган недієздатним



Луганщина

ТОЧКА НА КАРТІ

Дні «Голосу України»



У цьому місці вже побували тисячі людей і здійснили безліч фото- і відеозйомок. Цей куточок унікальний і своєю історією, і екологічно чистими землями, і лісами з мисливськими угіддями, що для вкритої териконами шахтарської землі — неначе Божа благодать. Тут, у Новоайдарі, розташований географічний центр Луганської області, де й побували журналісти «Голосу України» під час проведення днів газети на Луганщині.

ТЕНДЕНЦІЇ

Заслін пилу приніс прибуток

Люди старшого покоління добре пам'ятають кінець 60-х років, коли Донбас буквально захлеснули сильні бурі, вітри, що прийшли з Воронезької області. Луганщина стояла просто чорна від пилу — у повітря було піднято сотні гектарів чорнозему. Тоді і було ухвалено рішення поставити перешкоду південним російським вітрам у вигляді лісонасаджень на пісках, у балках, урочищах. У той період Новоайдарське лісомисливське господарство посадило вісім тисяч гектарів лісу, а сьогодні вона має більш як 36 тис. га лісових угідь і є найрентабельнішим та бюджетоутворюючим підприємством району. Місячний випуск лісоматеріалів становить понад 2000 кубометрів.

Основний доход господарству дає виробництво європолетів (піддонів), що їх експортують до Польщі та Франції. За інших часів можна було тільки мріяти про те, щоб звичайне підприємство в масштабах країни могло заробляти валюту. Сьогодні — це реалії ринкових відносин, які йдуть тільки на користь розвиткові економіки і самого господарства, і району загалом. А втім, директор Новоайдарського лісомисливського господарства Олександр Потєха вважає, що вже за кілька років в Україні матиме великий попит й інша їхня продукція — столярні вироби, будівельна дошка тощо, бо поступово стає на ноги будівельна індустрія. Мода на європейський пластик стала набридати, а ціна на натуральне дерево починає зростати.

Тож, зазираючи в перспективу, господарство готується до розширення виробництв з переробки деревини, а зароблену валюту вкладає в технічне оснащення. Тим паче, що, розширивши свою територію за рахунок колишніх колгоспних земель, переданих у результаті реформування села, лісомисливське господарство потребує збільшення кількості хорошої сучасної техніки. Наступного року, приміром, на нових площах треба посадити сіянці сосни. Грунт на 600 га вже практично готовий для проведення таких робіт.

Ще одною доходною частиною господарства є полювання. Слід визнати, що в тяжкі перші роки незалежності країни новоайдарські лісівники дещо втратили своє багатство: не вберегли від браконьєрів лося, знизили поголів'я благородного оленя. Сьогодні згаяне надолужують. Рішенням районної ради полювання на кабана було заборонено аж на два роки, що й допомогло різко збільшити поголів'я. Нині полювання на цього дикого звіра дозволено, і одержаний прибуток (адже полювання — розвага для заможних) знову буде вкладено в розвиток господарства.



Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Щоб світанок не став присмерком

АКТУАЛЬНО

Проводячи дні «Голосу України» на Луганщині, ми не змогли не поцікавитися в керівництва області, який сьогодні в неї загальний стан справ. Адже від добробуту мешканців краю напряму залежатиме й тираж нашої газети. Чи відбулися вже якісь зрушення на краще? — запитали ми в голови Луганської обласної державної адміністрації ***Олександра ЄФРЕМОВА.***



— Ми гордимося тим, що за останні два роки Луганщина додала в своїх виробничих економічних показниках по 30% до обсягів попередніх років, а обсяги виробленої продукції зросли вдвічі. За останні чотири роки втричі збільшився бюджет області. Це дало додаткові фінансові ресурси, що, в свою чергу, дозволило в основному розрахуватися з соціальними боргами в регіоні.

У Луганській області діє програма соціально-економічного розвитку регіону, що розрахована на десять років. Хоча ми й розуміємо, що навіть за такий термін навряд чи стабілізуємо ситуацію, щоб вийти на показники 1990 року. Водночас не можемо не рахуватися з багатьма проблемами. Одна з основних —це питання пенсійного забезпечення. Кожен третій мешканець області — пенсіонер, який отримує в середньому 140 гривень. Друга проблема — це вугільна галузь, яка сягає загальнодержавного масштабу (про це детальніше вже писала наша газета).

За останні роки вдалося поставити на ноги фактично всі великі підприємства регіону. Однак чимало підприємств ще не вийшли на ті економічні показники, на яких повинні працювати. Бо лише досягнувши економічного розвитку і серйозних виробничих показників, зможемо розв'язати блок соціальних проблем. І коли окремі політики сьогодні кажуть, що з їх приходом на голови людей посиплеться манна небесна, — то це обман. Будь-які революційні дії у державі призводять до того, що життя людей лише погіршується. Ми за те, щоб наша держава розвивалася еволюційним шляхом, без революційних потрясінь. І намагаємося утримувати стабільною політичну, міжнаціональну, релігійну ситуацію.

— Нині у владних верхах активно обговорюється ідея проведення адміністративно-територіальної реформи, за якою Донецька і Луганська області об'єдналися б в один Донбаський регіон. Як ви гадаєте, чи доцільно це?

— У документі, офіційно запропонованому Мінекономіки, йдеться про необхідність діяти у рамках Конституції, де чітко виписано адміністративно-територіальний поділ України. Інша річ, що деякі політики прагнуть порушити це питання. Нині, коли в держави і так вдосталь проблем, поділ чи об'єднання територій може призвести лише до чергового безладдя і з'ясування стосунків. Щоб говорити про ефективніше управління на більшій території, треба спочатку розв'язати проблеми тих територій, які визначені на сьогодні. Ми дуже обережно ставимося до таких заяв. Наш регіон збалансований і розвивається динамічно. Ми — четверта в Україні область за економічним потенціалом. Тож поєднувати її з першою за економічним потенціалом областю — це отримати гігантський регіон, в якому зосереджуватиметься чверть економічної потужності держави.

— Як розвивається економічне співробітництво області із зарубіжними партнерами?

— Нещодавно Луганську область відвідали представники Австрії, 59 підприємств регіону домовилися про подальший розвиток контактів із австрійськими бізнесменами. Нині в області працює проект уряду Великобританії з лінії технічної допомоги. Після візиту Посла Великобританії домовилися про обмін бізнесовими делегаціями. Луганщина підтримує активні економічні стосунки з підприємствами більш як 90 країн, а зовнішньоторговельний оборот регіону становить понад мільярд доларів.

Із кожної безвихідної ситуації є 99 виходів

ДОСВІД

Саме за таким принципом живе і працює колектив ВАТ «Луганськмлин». І навіть за всіх сьогоднішніх економічних негараздів у державі та недосконалості законодавства.



Підприємство «Луганськмлин», раніше відоме як Луганський комбінат хлібопродуктів, має 65-літню історію. Свого часу воно було одним із найбільших багатопрофільних зернопереробних підприємств України. За добу тут переробляли 1,5 тисячі тонн зерна, за рік — понад 250 тисяч тонн, виготовляли борошно, крупу, комбікорми, які відвантажували для всього Союзу. А коли СРСР розпався, нікому вже не було потрібно стільки комбікормів чи кукурудзяної крупи. До того ж основні фонди й виробничі потужності підприємства були зношені на більш як 65%, а фінансування капітального будівництва, яке розпочалося ще за рішенням ЦК КПРС, звісно, припинилося. Тож іще на початку 90-х, на зорі всіх економічних перетворень у державі, на комбінаті зрозуміли, що ніхто згори ніяких грошей не кине, тож треба заробити їх самим.

Керівництво комбінату звернулося до Одеського інституту харчових технологій з пропозицією, щоб його студенти розробили проект реконструкції виробництва. Взяли підприємство в оренду. Ще за карбованці провели міні-реконструкцію, придбали нове технологічне російське та швейцарське обладнання і почали виготовляти лише ті крупи, які мали попит на ринку. Ризикнули. І виграли. Навіть на інфляції. А зароблені кошти знову вкладали в модернізацію виробництва, в нове обладнання, яке за декілька років уже окупилося.

Голова правління ВАТ «Луганськмлин» Зінаїда Надьон **(на знімку ліворуч)** пригадує, як після завершення реконструкції підприємства багато чиновників, відвідавши його, допитувалися: а чиї у вас гроші? А вони були зароблені власноруч.

Підприємство не намагалося досягти старих радянських кількісних показників, а зробило ставку на якість. Виникла ідея розпочати виробництво пластівців швидкого приготування. Розробили бізнес-план, а в 2000 році за Програмою розвитку експорту в Україні отримали кредит Світового банку, знову закупили новітнє швейцарське обладнання, своїми силами відремонтували цехи. У жовтні минулого року відбулася презентація нової лінії з виробництва пластівців швидкого приготування і особливо модних нині «мюслів», які згодом отримали міжнародний сертифікат якості. Нічим не поступаються дорогим імпортним і швидкорозчинні каші, суміші для приготування млинців, тортів тощо.

«Ми працюємо для того, щоб наша продукція була корисною, смачною і доступною широкому колу споживачів», — каже Зінаїда Надьон. 47% продукції «Луганськмлину» йде на експорт — у Прибалтику і Росію. Сьогодні освоюють ринки Ізраїлю та Німеччини. Цього року перед 9 Травня за сприяння обласної держадміністрації в рамках програми допомоги малозабезпеченим у Луганську відкрили магазин, де за спеціальними картками пенсіонери, ветерани та багатодітні сім'ї можуть придбати продукти підприємства з 10-відсотковою знижкою.

Однак навіть на процвітаючому зовні підприємстві не завжди все легко і просто. Ризикувати доводиться і сьогодні: скажімо, через постійні зміни цін зерно то дорожчає, то дешевшає. Так сталося і торік: закупили зерно по 750 гривень за тонну, а поки ще за нього не розрахувались, ціна впала до 500 гривень. Але, з другого боку, директор не робить із цього великої трагедії, бо, зрештою, ці кошти пішли до своїх же товаровиробників.

На «Луганськмлині» не звикли скиглити і сподіваються лише на власні сили. Однак у його керівника є свої побажання і до уряду, і до парламентаріїв. Хотілося б, за словами З. Найдьон, щоб діяльність кожного підприємства оцінювалась і за кількістю зайнятих робітників. Щоб за технічне переозброєння та створення нових робочих місць підприємства отримували якісь податкові пільги. Тобто щоб була чіткіша державна політика підтримки вітчизняного товаровиробника.





Сторінку підготували Алла АНТИПОВА, власний кореспондент «Голосу України» в Луганській області (тел. 0642 53-13-77), та Юліана ШЕВЧУК, парламентський оглядач.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ЕВОЛЮЦІЯ законодавча гілка влади

V. Гонки по

Президент не очолює, а керує

Після того, як 21 вересня 1993 року Верховна Рада відправила у відставку Прем'єр-міністра Л. Кучму та висловила недовіру його Кабінету, Президент Л. Кравчук призначив в. о. глави уряду Ю. Звягільського. Щоправда, це «виконання обов'язків» було номінальним, бо 27 вересня Л. Кравчук видав указ «Про керівництво Кабінетом Міністрів», за яким безпосереднє керівництво Кабміном перебирав на себе Президент України. Водночас було скасовано указ від 16 червня 1993 року «Про невідкладні заходи щодо стабілізації економічної та політичної ситуації в Україні», що передбачав створення Надзвичайного комітету Кабміну з питань оперативного управління економікою. Утім, як ми вже зазначали, дію цього указу було зупинено ще 21 червня 1993 року, тож маємо приклад подвійного скасування указу.

28 та 29 вересня указами Президента були призначені віце-прем'єр-міністри: Володимир Дем'янов — з питань АПК, Василь Євтухов — з питань промисловості та будівництва, Микола Жулинський — з питань гуманітарної політики, Валентин Ландик — з питань зовнішньополітичної діяльності та інвестицій, Валерій Шмаров — з питань військово-промислового комплексу. Міністрами було призначено: Івана Дзюбу (культури), Валерія Борзова (у справах молоді і спорту), Миколу Борисенка (статистики), Анатолія Голубченка (промисловості), Георгія Готовчиця (у справах захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС), Івана Доценка (міністром Кабміну), Олександра Ємця (у справах національностей та міграції), Аркадія Єршова (соціального захисту населення), Юрія Карасика (сільського господарства і продовольства), Михайла Каскевича (праці), Юрія Костенка (охорони навколишнього природного середовища), Олега Проживальського (зв'язку), Валерія Самоплавського (лісового господарства), Вілена Семенюка (енергетики і електрифікації), Юрія Спіженка (охорони здоров'я), Петра Таланчука (освіти), Дмитра Черненка (машинобудування, ВПК і конверсії), Романа Шпека (економіки), Юрія Сербіна (у справах будівництва і архітектури), Олега Слєпічева (зовнішніх економічних зв'язків). 8 — 9 жовтня міністром оборони призначено Віталія Радецького, фінансів — Григорія П'ятаченка, юстиції — Василя Онопенка, внутрішніх справ — Андрія Василишина, транспорту — Ореста Климпуша. Більшість міністрів Кабінету Кучми зберегли свої посади.

З метою усунення дублювання у фінансово-господарській діяльності адміністрації Президента та Кабміну 29 вересня Л. Кравчук ліквідував управління справами Президента і поклав його обов'язки на міністра Кабміну та його апарат. В адміністрації Президента було залишено лише «сектор господарського обслуговування». 6 жовтня Л. Кравчук видав указ «Про реорганізацію структурних підрозділів адміністрації Президента та Кабінету Міністрів», яким на базі Консультаційно-аналітичного центру з соціально-економічних питань АП і економічного відділу КМ в апараті Кабміну утворювалося управління економіки. Аналогічно утворювалося юридичне управління та управління з питань зовнішньоекономічних зв'язків.

Провівши перше засідання уряду, Л. Кравчук сказав, що «Кабмін працюватиме у надзвичайному режимі — не в розумінні якихось надзвичайних повноважень, а в режимі надзвичайної відповідальності». Стосовно своєї долі в уряді він зазначив: «Я не очолюю уряд. Я безпосередньо взяв на себе керівництво урядом. Є виконуючий обов'язки Прем'єр-міністра і він безпосередньо займається організацією роботи уряду (...). Ту структуру влади, яка є сьогодні, ми до прийняття нової Конституції змінювати не будемо. Мова йде про концентрацію влади і підпорядкування. Зараз, коли Президент взяв на себе безпосереднє керівництво Кабінетом, зникла ситуація, яка була на місцях: кому підпорядковується представник Президента — Президенту чи уряду. Вже її немає. Безпосередньо представник Президента підпорядковується Кабміну, тому що Президент здійснює керівництво Кабміном. Зникли й ті елементи, коли у Кабінеті Міністрів робиться, а в адміністрації Президента переробляється. Ось у нас уже єдина пресслужба, єдине управління справами, зникнуть усі дублюючі органи. В адміністрації залишиться тільки те, що суто належить до президентських функцій —питання протоколу, громадянства, помилування, нагород» («ГУ», 2 жовтня 1993 р.). Отже, структура виконавчої влади мала змінитися з прийняттям нової Конституції. І парламент, незважаючи на оголошення дострокових виборів до Верховної Ради (27 березня 1994 р.) та Президента (26 жовтня 1994 р.) робив деякі кроки з розробки проекту Конституції. Наприклад, 24 вересня 1993 року Голова ВР, співголова Конституційної комісії Іван Плющ зазначив, що під час доопрацювання розділу про державну владу лунало чимало пропозицій і на користь президентської, і парламентської форми правління. Виходячи з цього, пропонується посилити контрольні функції парламенту за діяльністю виконавчої влади. Тобто пропонувався варіант парламентсько-президентської республіки. З проекту Конституції було запропоновано вилучити положення, за яким Президент є главою виконавчої влади. А статус Президента визначається тільки як глави держави, котрий має повноваження призначити Прем'єр-міністра та за його поданням формувати уряд. Натомість вищим органом державної виконавчої влади пропонувалося зробити Кабінет Міністрів. Але щоб Верховна Рада більшістю голосів могла висловлювати недовіру Прем'єр-міністру, окремим членам Кабміну або Кабінету в цілому, що тягне за собою їх відставку. Однак з обговоренням цього проекту не склалося. Зокрема, як зазначав В'ячеслав Чорновіл, усі розуміють, що нову Конституцію цей парламент не прийме, тож єдине, що він може зробити, це вирішити, якою — президентською чи парламентською — республікою бути Україні.



Фото Олександра КЛИМЕНКА.

18 січня 1994 р. У залі ВР відбулася нарада голів місцевих рад і представників Президента, під час якої було повідомлено, що надалі керівними портфелями наділятиме народ під час виборів. Є про що подумати.



Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

5 жовтня 1993 р. Сесія ВР. Як нам реорганізувати Кабмін? Над цим питанням думають в. о. Прем'єр-міністра Ю. Звягільський та Президент Л. Кравчук.



Фото Бориса ДВОРНОГО.

Січень 1994 р. Мітинг. Як нам жити? Таке питання ставлять громадяни.

«Треба мати 25 Кабмінів»

«Безпосереднє керівництво» урядом з боку Президента також не поліпшило економічної ситуації. Скоріше —навпаки. Дійшло до пропозицій запровадити нормований розподіл цукру, борошна, мила... «Антиінфляційні заходи», запропоновані в. о. прем'єра Ю. Звягільським, передбачали в основному «посилення контролю», «заборони» та «обмеження». Голова ВР І. Плющ, виступаючи 15 грудня на сесії, сказав: «Як з'ясувалося, ми згаяли більшість часу на вибір команди — то коаліційної, то професіональної, то ще якоїсь, — і нічого не зробили щодо визначення системи (...). Тепер маємо Кабінет Міністрів під керівництвом Президента. Все тільки змістилося щаблем, а якісних змін не видно. Зараз уже точаться розмови про те, що треба перенести все в регіони, тобто мати вже 25 Кабінетів Міністрів».

Не «поза» а «над»

18 січня 1994 року у Верховній Раді відбулася нарада голів рад народних депутатів за участі представників Президента, під час якої обговорювалося одне питання: проект нової Конституції України. Голова ВР Іван Плющ зазначив, що документ передбачає розмежування повноважень глави держави і глави виконавчої влади, тобто Президент залишається главою держави, а вищим органом виконавчої влади стає Кабмін. Водночас за Президентом зберігалося право подавати до Верховної Ради кандидатуру прем'єра, котрий, у свою чергу, формує склад Кабміну та подає його на затвердження парламентом. Отже, виконавча влада в особі Кабінету Міністрів здобувала цілковиту самостійність у здійсненні своїх повноважень, залишаючись при цьому відповідальною перед Верховною Радою і підконтрольною Президенту. Стосовно вертикалі влади І. Плющ зауважив: «Ви пам'ятаєте, що запровадження інституту представників Президента розглядалося як тимчасовий захід для посилення дисципліни на місцях. Водночас було помилкою наділення їх ще й функціями глав місцевих держадміністрацій і позбавлення районних і обласних рад власного виконавчого органу. Виконавча вертикаль від цього не стала працювати ефективніше. І це при тому, що в жодній країні світу вертикалі президентської влади не існує». Аби змінити ситуацію, пропонувалося, наприклад, щоб «обласна рада виступала як парламент області, а виконавчий комітет — як обласний уряд». Але, врешті-решт, конституційна комісія запропонувала розглянути варіант, за яким главу обласної виконавчої влади вибирало б населення області. Таку саму модель було запропоновано впровадити на рівні міст, районів, сіл.

Президент України Л. Кравчук підтримав ідею концентрації державної виконавчої влади в руках Кабінету Міністрів, бо «без цього марно говорити про якісь реформи, про реалізацію і виконання законодавчих актів». При цьому змінюється статус Президента, котрий «виводиться з системи виконавчої влади, стає «поза», а не «над» різними гілками влади і виступає не просто символом національної єдності, а гарантом дотримання Конституції». Водночас Л. Кравчук наголосив, що виступає за виборність всієї влади, в тому числі виконавчої на місцях, але за умови, що ця виборна особа мала б підпорядковуватися Кабміну. Щоправда, невдовзі позачергові парламентські вибори змусили політиків забути про розробку Конституції.

Дискусія про форму правління

Та вже 11 травня 1994 року під час відкриття першої сесії нового парламенту Президент



Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

11 травня 1994 р. Мітинг під час відкриття першої сесії ВР другого скликання. Чи будуть вибори Президента?

(Продовження. Початок у №№ 71, 84, 94, 104, 115, 124, 163, 173, 183, 193.)

Л.Кучма: «Я хочу бачити в області одну людину — голову виконавчої влади, яка повинна нести відповідальність за свою роботу перед виборцями і Президентом».

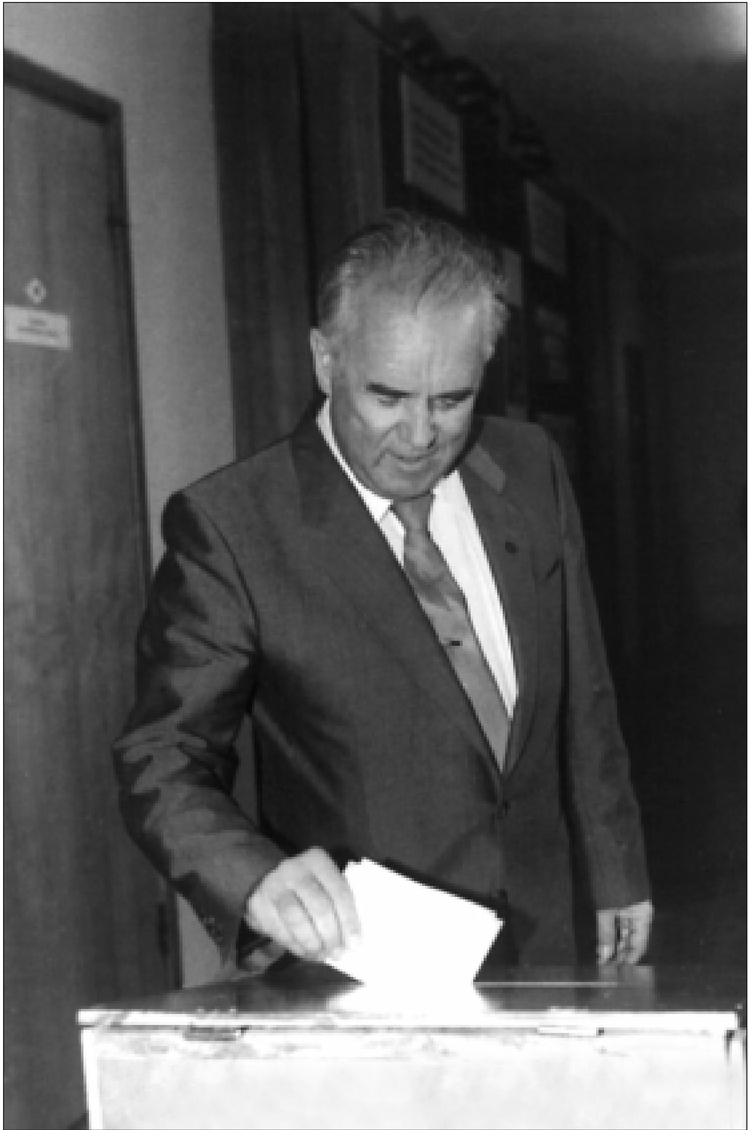
СУСПІЛЬСТВО

владній вертикалі

України Л. Кравчук нагадав депутатам про необхідність прийняття Конституції. А враховуючи, що на порядку денному стояло питання президентських виборів та місцевої представницької влади, Л. Кравчук сказав, що чинний Закон «Про Президента України» визначає Президента як главу держави і главу виконавчої влади, тобто йдеться про президентську або президентсько-парламентську форму правління. Водночас Закон «Про формування місцевих органів влади і самоврядування» по суті перетворює Україну на державу з парламентською формою правління, «в якій Президент (за умови збереження цього інституту взагалі) може виступати лише главою держави з суто представницькими функціями». Іншими словами, рішення про вибори місцевої представницької влади є, а закону, який визначав би повноваження, функції, обов'язки, немає. Отже, уряд ніяк не зможе впливати на місцеву виборну владу. Крім того, Л. Кравчук знову поставив питання про статус Президента: він потрібен лише як глава держави чи як глава держави і виконавчої влади? Щоб визначитися з цим питанням, на думку Л. Кравчука, потрібно прийняти Конституцію, бо «точка зору, що Конституція це другорядне, а головне — сильна влада, є не тільки помилковою, а


Фото Володимира РЕПІКА.

7 липня 1994 р.
Л. Кравчук підійшов до виборів Президента у всеозброєнні.


Фото Володимира ФАЛІНА.

10 липня 1994 р. За кого голосує ставленик Л. Кравчука Прем'єр-міністр В. Масол?

й небезпечною. Сильна влада має спиратися на мудрий закон. Інакше це не демократична влада, а влада «сильної руки», що неминуче завершиться беззаконням».

Л. Кравчук запропонував до законодавчого врегулювання цих проблем відкласти вибори Президента та представницьких органів місцевої влади. І. Плющ, на той час уже просто депутат ВР, зауважив: «Леонід Макарович зазначив, що він у Верховній Раді протягом року—півтора чув про те, щоб розподілити повноваження між Президентом і главою уряду. Тож я все робив для того, щоб зробити одного главу виконавчої влади. Якби було проголосовано 300 голосами, що Прем'єр-міністр є главою виконавчої влади, то мене питання про президентські вибори хвилювало б менше за все. І тому вибори Президента відбудуться».

Центральна виборча комісія зареєструвала сім кандидатів у Президенти: Л. Кравчука, І. Плюща, В. Бабича, Л. Кучму, В. Ланового, О. Мороза та П. Таланчука. На той час О. Мороза уже було обрано Головою Верховної Ради, і він відразу висловився за розширення повноважень Кабінету Міністрів. А Президент, на його думку, «повинен представляти Україну, щоб вона не втратила свій імідж у світовому співтоваристві, має захищати «портрет України». Щодо внутрішніх справ, то Президентові не під силу зосереджуватися на виконавчих функціях. Їх він має передати Кабміну, а сам повинен бути гарантом Конституції». («ГУ», 14 червня 1994 р.). У цій ситуації Л. Кравчук запропонував на посаду прем'єра кандидатуру В. Масола. З одного боку, у разі перемоги на президентських виборах, це дозволяло б Л. Кравчуку диктувати Кабміну свою волю, а в разі поразки, Л. Кучма мусив би якийсь час працювати із прем'єром — ставлеником Л. Кравчука.

Передвиборний прем'єр

І 16 червня 1994 року Верховна Рада замість в. о. прем'єра Ю. Звягільського обрала главою уряду Віталія Масола. Прем'єр-міністр у своїй тронній промові зазначив, що потрібно «створити уряд, який би був повновладним і реально відповідав за стан справ в економіці». Виходячи з цього, він заявив про підтримку змін до Конституції, які передбачають, що Прем'єр-міністр має бути главою виконавчої влади і нести персональну відповідальність перед Верховною Радою і народом за реалізацію законів, економічних програм та їх наслідки. Але водночас потрібно створити уряду реальні можливості діяти самостійно, спираючись на свої права та повноваження. Бо при наявному розмежуванні та роздвоєнні виконавчої влади це неможливо».

1 — 8 липня Л. Кравчук своїми указами відправив у відставку Першого віце-прем'єра Ю. Звягільського, віце-прем'єрів В. Євтухова, В. Дем'янова та В. Ландика, міністрів О. Ємця (у справах національностей), Д. Черненка (машинобудування, ВПК і конверсії), П. Таланчука (освіти), Г. П'ятачека (фінансів), Ю. Сербіна (у справах будівництва і архітектури). Натомість Першим віце-прем'єром призначено В. Самоплавського, віце-прем'єрами А. Дюбу і Є. Марчука, міністрами М. Шульгу (у справах національностей та міграції), В. Мальцева (охорона здоров'я), В. Петрова (машинобудування, ВПК і конверсії), П. Германчука (фінансів). 7 липня, під час спільного засідання комісій ВР, прем'єр В. Масол зазначив, що уряд не має належних законодавчих умов і попросив парламент дати йому можливість вносити поправки до чинного законодавства. За його словами, ці повноваження істотно відрізнятимуться від повноважень уряду Л. Кучми, бо в поправки, зроблені урядом Масола, парламент будь-коли може внести свої.

23 червня, за кілька днів до виборів Президента, Л. Кравчук скасував указ від 27 вересня 1993 року (яким безпосереднє керівництво Кабміном перебирав на себе Президент) та указ від 6 жовтня (котрим на базі структурних підрозділів адміністрації та аналогічних підрозділів Кабміну було утворено єдині структури).

«Друге пришестя» Л. Кучми

10 липня відбулося «друге пришестя» Л. Кучми — під час президентських виборів він здобув 52 відсотки голосів виборців, а конкурент Л. Кравчук — 45 відсотків. Л. Кучма відразу заявив, що в нього немає жодних протиріч із главою уряду В. Масолом, але зміни в уряді будуть. І вже 21 липня він звільнив міністра внутрішніх справ А. Василишина та міністра Кабінету Міністрів І. Доценка, призначивши замість останнього В. Пустовойтенка. Того самого дня главою адміністрації Президента було призначено Д. Табачника. Після цього розпочалося повернення під дах адміністрації структур, переданих Л. Кравчуком у відання Кабміну. Втім, у Л. Кравчука і «глави адміністрації» не було, а був лише секретар.

Виборна вертикаль

Під час складання присяги на вірність Україні Л. Кучма наголосив на необхідності «формування сильної ефективної державної влади. Це передбачає насамперед зміцнення єдиної виконавчої вертикалі». Проте одночасно з виборами Президента відбулися вибори голів обласних рад, які, здобувши підтримку населення, не дуже хотіли залишатися звичайною ланкою виконавчої вертикалі. Тим паче що більшість обраних голів облрад на момент виборів працювали представниками Президента Л. Кравчука, решта — були головами облрад. Це дуже добре розумів Л. Кучма, тож під час зустрічі із головами місцевих рад він наголосив, що «хоче бачити їх не підлеглими, а колегами». Водночас розпочалися пошуки важелів впливу на місцеву виборну владу. Зокрема, 19 липня у спільній заяві Президента України, Голови ВР та Прем'єр-міністра проголошувалися наміри «здійснити рішучі кроки для вдосконалення системи відносин центральних органів державної влади з місцевими органами, завершення формування цілісної системи виконавчої влади на чолі з Президентом».

26 липня під час наради з головами облрад Л. Кучма знову заявив про необхідність «створення виконавчої вертикалі на чолі з главою держави». І голови облрад не забарилися підтримати «прискорення формування єдиної вертикалі державної виконавчої влади, очолюваної Президентом України» та «ініціативу Президента про опрацювання конституційної угоди, яка визначила б нову структуру державної влади». 6 серпня Л. Кучма видав укази «Про заходи щодо здійснення структурних змін та забезпечення керівництва у сфері державної влади» та «Про забезпечення керівництва структурами державної виконавчої влади на місцях», делегувавши головам рад повноваження, які їх мали представники Президента. «Я хочу бачити в області одну людину — голову виконавчої влади, яка повинна нести відповідальність за свою роботу перед виборцями і Президентом» —зазначив Л. Кучма. Голови облрад з часом також стали бачити тільки одну людину — Президента, бо саме повноваження представника Президента давали доступ до фінансових потоків та реальної влади.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Далі буде.


Фото Олександра КЛИМЕНКА.

19 липня 1994 р.
Л.Кучма складає присягу Президента.

ХТО Є ХТО: ПРЕДСТАВЛЯЄМО ГОЛІВ КОМІТЕТІВ

Подолання

Із досьє «ГУ»



Гуренко Станіслав Іванович. Українець. Народився у 1936 році в місті Іловайську Донецької області у родині вчителя. Одружений, має сина Івана та дочку Ксенію. Закінчив Київський політехнічний інститут, за фахом інженер-механік. Кандидат технічних наук. З 1958 року працював на інженерних посадах та викладачем. З 1976-го — на партійній роботі в Донецькому обкомі КПУ та в ЦК КПУ; обіймав посаду заступника голови Ради Міністрів УРСР. У 1990 році обрано першим секретарем ЦК КПУ. Потому — радник або консультант різних бізнесових структур.

Народний депутат України трьох скликань. Член фракції КПУ. У попередньому складі парламенту певний час очолював Комітет з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій. Нині його знову обрано на цю посаду. Захоплення: економіка, політологія, публіцистика.

... Запам'яталося сказане ним під час нашої розмови у буремні дні вересня 1991 року: «Дуже прикро і боляче, що мені дісталася ось така спадщина». Йшлося про ситуацію паралізуючої розгубленості.

— Будь-якої однозначності у сприйнятті та поясненні подій того періоду бути не може, — зазначив С. Гуренко. — Це був надто складний відтинок часу в новітній історії держави і народу, коли паралельно відбувалося кілька соціально-політичних процесів, різнознакових за своїм змістом. Щодо дійових осіб, замовників і виконавців... Були ті, хто під гаслами незалежності — негайно і безповоротно! — рушили «систему». Були й ті, хто, визнаючи за необхідне вжиття заходів щодо демократизації життя суспільства, все-таки намагалися зробити це за умов збереження соціалістичного ладу нашої державності. Не вийшло. Чому — то вже інша тема...

І вже з серпня почалися «чорні дні», принаймні в моєму сприйнятті, для мене особисто.

— Тоді вас, як першого секретаря ЦК КПУ, звинувачували у підтримці московського путчу і навіть у державній зраді…

— Так, це стало ще одним тягарем і випробуванням на стійкість. Замовний характер і бездоказовість звинувачень були очевидними. Та попри всю даремність намагань знайти «докази», моральне мордування тривало достатньо довго. По телебаченню навіть пройшов сюжет про мій начебто арешт. Аж доки Генеральна прокуратура, вичерпавши усі можливості фальшування і тиску, не винесла ухвали: справу припинити за відсутністю складу злочину.

На той час морально-психологічний клімат різко змінився і в парламенті. А саме: колишні секретарі обкомів та інші посадовці з числа «прозрілих» усіляко уникали спілкування зі мною. Це було огидно і гнітюче. Ось за таких умов я вирішив демонстративно скласти з себе повноваження народного депутата. Дехто засудив цей крок, але для більшості тих, хто знав мене, він став поштовхом до тверезого аналізу всього, що трапилося з партією, державою, суспільством.

— Сказане не варто сприймати як спробу виправдати себе, — додав Станіслав Іванович. — Власне, це стосується мене особисто і лише допоможе тим, хто цього побажає, зрозуміти, як людина може сприймати навалу негативних обставин. Тут можливі два основні варіанти: вони або ламають людину, або ж загартовують її. Можу сказати напевне — зламати мене не вдалося...

— Однак потім був певний час самоконсервації.

— Так. А моїй громадсько-політичній реабілітації посприяли, зокрема, деякі газети. Наприклад, одною з перших наважилася дати інтерв'ю зі мною «Київська правда». Згодом за списком КПУ, хоча я формально і не був членом оновленої партії, мене обрали народним депутатом України, довірили очолити Комітет з питань економічної політики. Усунення з цієї посади внаслідок «двірцевого перевороту» пережив уже значно легше. І цікаво було спостерігати за поведінкою певних осіб в уряді й Верховній Раді, котрі найперше поціновують не людину, а керівні посади. Тут мимоволі пригадуються рядки з думи про козака Голоту: «Шати мої, шати, шати дорогії»... Бачте, одні живуть за нормами людяності й моралі, тоді як інші — «по понятиям» криміналізованих «сімей» та кланів, котрі забрали владу в Україні. Але, сподіваюся, історія нас, зрештою, розсудить.

— Пережите завжди залишає слід на долі й характері людини. Ось тільки який…

— Можу запевнити: пережите не змусило мене гірше ставитися до людей. З'явилися певність, усвідомлення того, чого ти насправді вартий і на що здатний. Зокрема, на тій роботі, яку належить мені виконувати як народному депутатові і голові комітету, така певність має послугувати належним чином.

Розмову вів Іван ДМИТРЕНКО.

АКТУАЛЬНО

Бюджет зріс. Але не набагато

Кабінет Міністрів України пропонує Верховній Раді до другого читання проекту державного бюджету на 2003 рік збільшити доходну частину загального фонду на 980 млн. грн. На перше читання уряд вносив суму в 47,127 млрд. грн.

Як повідомив УНІАН прес-секретар Прем'єр-міністра Сергій Нагорнянський, таке рішення прийнято на засіданні Кабміну, присвяченому підготовці проекту державного бюджету-2003 до другого читання. Відкриваючи засідання Кабміну, Прем'єр-міністр України Анатолій Кінах, зокрема, зазначив, що оскільки після затвердження проекту держбюджету-2003 у першому читанні парламент прийняв законодавчі акти, які удосконалюють системи акцизів і податку на прибуток, на етапі підготовки документа до другого читання з'явилася можливість збільшити доходну частину держбюджету.

За словами А. Кінаха, уряд вважає неприпустимим вилучення частки прибутку підприємств, який спрямовується на амортизаційні відрахування. Кабмін також категорично проти пропозиції ВР збільшити доходну частину держбюджету-2003 за рахунок податку на додану вартість та надходжень від приватизації. «Уряд розглядає збільшення доходної частини державного бюджету не як результат підвищення фіскального тиску на економіку і платників податків, а як результат спільних зусиль із законодавчою владою для створення сприятливіших умов для розвитку економіки, промисловості, підприємництва», — наголосив Анатолій Кінах.

▼







ОСІННЄ ЗОЛОТО



Ось воно, в долонях степових хліборобів з Новосанжарського району, — за мить ляже в землю, щоб майбутнього літа прорости дорідним урожаєм. Не гіршим, як нинішнього, коли було зібрано більш як 100 тисяч тонн ранніх зернових — один із найвагоміших внесків у 2,5 мільйона тонн полтавського короваю. Попри всі соціальні катаклізми й економічні негаразди тут загалом зуміли утримати керівне ядро справжніх хазяїв — і це чи не головна запорука стабільності. До того ж, хоч як це нині незвично звучить, не полишили напризволяще соціальну сферу: дітки в школах у теплі й нагодовані, поновлюють роботу дитячі садочки, у будинках культури й клубах звучать музика й пісні. Не всюди можуть похвалитися і щойно спорудженим красенем-стадіоном у райцентрі, натхненними виконробами якого була вся територіальна громада і, зокрема, голова райдержадміністрації Андрій Река **(на фото внизу праворуч)** та райради Володимир Петрушко **(на фото зліва в центрі)**. Можна не сумніватися, що і ця ініціатива проросте добром у сучасників і нащадків.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.







ГЛОБУС

ФОТОФАКТ

Колумбійський пілот Формули-1 Пабло Монтойя вирішив порвати з холостяцьким життям і одружитися. Його наречена Коні Фрейдел таки зуміла переконати відомого спортсмена в тім, що найвища у світі нагорода — щаслива сім'я.



Фото АП.

ЖИТТЯ ЯК ЖИТТЯ

Звичайна родина з чеського міста Ліберець могла стати випадковою «жертвою» власного благополуччя. У звичайному будинку вони мають дві квартири — на п'ятому та другому поверхах, мають роботу, прибутки і перспективи. Українець Михайло Баняс, 36-річний заробітчанин у Чехії, навпаки, вже став жертвою розпаду й негараздів у власній країні, яка виштовхнула його на заробітки на чужину з селища Сокирне, що під Хустом на Закарпатті. Доля дивним чином пов'язала цих людей — чехів і українця — воєдино, продемонструвавши до того ж, хто є хто в цьому житті, в якому благополуччя — це дуже багато, але не все.

Будівельник за фахом, Михайло Баняс того звичайного жовтневого дня йшов на будову, де на нього чекав господар і де він мав стати до роботи після оформлення потрібних документів. Уся річ у тому, що Михайло щойно повернувся з дому, де лікував поламану ключицю, і в нього вкрали документи. В Чехії він працює вже десять років, але не як більшість його співгромадян, тобто нелегально, а на законних підставах і нині очікує на робочу візу. Оформляють її чомусь не на батьківщині, а в Мінську, і на це потрібен деякий час.

Підійшовши до будови, Михайло почув крики і побачив, що на балконі четвертого поверху сусіднього будинку висить маленька дитина, яку ледве втримує бабуся, котра волає про допомогу. Сил у неї майже не залишалося, і хлопчик ось-ось міг би зірватися вниз. Михайло, не розмірковуючи, на очах у заціпенілих свідків балконами і зовнішньою стіною дістався вгору і підняв дитину в безпечне місце. Потім спустився на землю і спокійно пішов у своїх справах.

За кілька днів Михайла знайшли журналісти газети «Млада фронта днєс» і написали про нього статтю. У ній «акули пера» змалювали Михайла героєм, який, ризикуючи своїм життям, врятував хлопчика і навіть не чекав на вдячність: бо зробив те, що мав би зробити кожний, але на що наважився лише він. Розчулені чехи були в захваті. Михайло ж мені свій вчинок пояснив просто: у нього в Сокирному залишилося двоє дітей, 13-літня донька та 11-річний син, і він не міг спокійно дивитися на те, як могла розбитися дитина. Тому й ризикував.

Михайло — багато в чому (за винятком легальної роботи) типовий представник українських найманих робітників у Чехії, кількість яких, за різними даними, коливається між 200 і 300 тисячами. Він пройшов також типовий шлях колишньої радянської людини. До розпаду СРСР та здобуття Україною незалежності відслужив в армії. Як він розповів, службу проходив на Новій Землі, і щоб побути вдома у відпустці, треба було добиратися 14 днів: снігоходом, вертольотом, криголамом, літаком і поїздом. Удома ніщо не віщувало лиха — після армії Михайло також працював будівельником і був досить забезпеченою людиною. «А що, я отримував 400 і більше російських рублів і горя не знав», — згадує він. Але потім усе полетіло шкереберть: хаос незалежності більшості закарпатців приніс лише розлад і практично суцільне безробіття. Дружина Михайла, вчителька початкових класів, і нині отримує 80 гривень (та й то нерегулярно). А десять років тому грошей не було взагалі, і їх не передбачалося за будь-якого розкладу, якщо не йти в рекетири чи в політику. Михайло з брудом не зв'язався і обрав роботу на чужині.

У Чехії гірку чашу заробітчанина йому довелося випити до дна: від несправедливості на роботі (і особливо під час розрахунку за неї) до пограбувань з боку рідних «братків», які не гребують трудовими копійками нещасних, але сумлінних земляків. Однак господар, у якого Михайло працював останні роки, його цінує і дуже хвалить.

Рятівник іміджу

Саме він підготував потрібні папери для отримання Михайлом робочої візи і чекає на нього на своїй будові. Щоб зрозуміти ситуацію, треба знати, що оформлення робочої візи розтягується інколи на півроку, а господар-чех має довести службам з еміграції та працевлаштування, що йому такий робітник потрібен. Господар Михайла доводить це. «У всіх, у кого працюють українці, — підприємства приватні, тож якби українці погано працювали, їх просто не тримали б», — дуже логічно пояснює ввічливий роботодавець, чому чехи так люблять приймати на роботу українців.

Є ще одна нехитра причина. Українці, особливо робітники-нелегали, — це безвідмовна і низькооплачувана робоча сила. Українці зайняті на тих роботах, на яких чехи вдома працювати не будуть уже ніколи. Приміром, на будови чехи мігрують до сусідніх Німеччини та Австрії і далі в Європу, а на їхнє місце приходять екс-радянські, переважно — українці. Їх можна експлуатувати як завгодно — пригадайте зарплату дружини Михайла. А Михайло в Чехії на місяць отримує в середньому 9 тисяч крон (трохи більш як 300 доларів) і дуже з цього задоволений — удома таких грошей йому не заробити...

Чехів же в Ліберці та і скрізь, де про цей випадок дізналися, вразила не тільки сміливість Михайла, а й поведінка батьків урятованого хлопчика. Після публікації в газеті батьки не знайшли Михайла і не подякували. Навіть не про гроші йдеться — просто «дякуємо» не сказали. Журналістка, яка описала вчинок Михайла, впевнена, що чорна і воістину незрозуміла невдячність матері врятованої дитини пояснюється тим, що та боїться покарання за недбалість під час догляду за нею. Мати пішла до своєї ще однієї квартири на другому поверсі і залишила сина без нагляду. Той поліз на балкон, зірвався і дивом зачепився за балкон нижче. Там його до врятування Михайлом і притримала бабуся, вік якої понад 80 років. Отож піднятий дитину у неї не вистачило б сил...

Посол України в Чехії Сергій Устич хоче клопотати перед владою в Києві про нагородження Михайла Баняса відповідною медаллю. На думку посла, Михайло не тільки врятував дитину, а й зробив просто неоціненний внесок у розвинчування іміджу українців, який, м'яко кажучи, в Чехії — аж ніяк не найкращий. Так, українці багато працюють. Так, вони незамінні на найважчих ділянках чеської економіки. Але вони ще й п'ють по-чорному, серед — них дуже високий рівень побутової злочинності, вони є не лише жертвою, а й кадровим резервом для злочинності організованої. Чехи, так уже склалося, особливо в Празі, чомусь з легкістю записують усіх російськомовних злочинців до українців і на побутовому рівні залюбки підтримують цей усталений і чорний імідж. «Лише зараз стан речей почав змінюватися на краще. Чехи розуміють, що для них роблять українці, і вже потроху завдячують долі за те, що є такі українці. А Михайло своїм вчинком лише підтвердив це. Ми хочемо нагородити його в посольстві, в присутності чеських журналістів — вони мають зрозуміти, що Україна пам'ятає своїх громадян і в поганому, і в гарному», — сказав посол С. Устич. І попросив розповісти в Україні про вчинок земляка, що, чесно кажучи, робити приємно.

Сам Михайло і до популярності, що раптово звалилася на нього, і до можливої нагороди ставиться спокійно. Але його, рятівника, більше турбує те, що з роками меншає сил і працювати стає дедалі важче, а вдома підростають діти, яким батько потрібен над усе. Йому б не нагороду на чужині, а Батьківщину хто повернув, щоб удома можна було і жити, і працювати...

Володимир СКАЧКО.

Демографічна трагедія

Самотність — доля багатьох канадців, які не поспішають заводити сім'ю і народжувати дітей. Про це свідчать дані статистики, одержані за підсумками проведеного в 2001 році перепису населення.

Майже в кожному четвертому із 11,5 млн. приватних домоволодінь у Канаді проживає по одній людині. «Традиційних» сімей, до яких входять подружжя, що перебуває у шлюбі, та їхні діти, дедалі меншає. Кількість подружніх пар становила торік 70,5 відсотка від загальної кількості сімей порівняно з 83 відсотками в 1981 році. Відповідно, зростає кількість цивільних шлюбів. Якщо двадцять років тому незареєстрованих пар, які проживають разом, було 6 відсотків від загальної кількості сімей, то нині — 13,8 відсотка. Під час перепису 2001 року в Канаді вперше почали враховувати так звані «одностатеві» сім'ї, котрі, щоправда, офіційно тут не реєструють. Їх кількість становила 34,2 тис., або 0,41 відсотка. Дітей мають 15 відсотків «жіночих» і 3 відсотки «чоловічих» сімей.

Як повідомляє ІТАР-ТАКС, «нормальні» сім'ї з одним із батьків становлять нині в Канаді 15,7 відсотка. В 2001 році більш як 1 млн. дітей (19 відсотків) живуть в неповних сім'ях, найчастіше з матір'ю.

КАЛЕЙДОСКОП

Епістолярна статистика

Найменше у світі листів отримують жителі держави Науру. В 2001 році на цей острів у Тихому океані було відправлено аж 350 конвертів і листівок. Такі дані опублікувала в Бонні Німецька пошта.

Безперечним лідером у сфері доставки поштової кореспонденції є США. Там торік відправлено майже 200 млрд. листів. Це на порядок більше, ніж, наприклад, у Німеччині — 21,6 млрд.

А загалом на планеті в рамках національних кордонів було оброблено 437 млрд. листів і листівок. До зарубіжних країн у 2001 році в цілому надійшло 7,4 млрд. листів, тобто приблизно 20 млн. на день.

Щодо держави Науру, то в ній на площі трохи більш як 21 кв. кілометр мешкають приблизно 11 тисяч осіб. Вочевидь, вони воліють обмінюватися усними посланнями, **припускає ІТАР-ТАКС.**

Фатальна втрата

У швейцарському місті Обервіль грабіжник на місці злочину загубив... своє резюме, завдяки чому поліції було неважко знайти злочинця і заарештувати його. 19-річний угорець затриманий як підозрюваний у крадіжці відеоапаратури на суму близько 6700 доларів. «У резюме були вказані ім'я та адреса, отож ми вирішили навідатися до нього, — розповів прес-секретар поліції. — Гадаю, в якийсь момент він усе-таки зрозумів, що загубив щось важливе, тому навряд чи дуже здивувався, побачивши поліцейських біля будинку».

Як закоханий німець улаштував пробку

Житель німецького міста Аугсбург під час любовних ігор зі своєю подругою викинув у вікно шкіряні тірольські шорти і... заблокував дорожній рух у центрі міста. Шорти впали на трамвайний дріт. Коли проїжджав черговий трамвай, вони опинилися між дротом і струмоприймачем, ізолювавши дріт, і трамвай зупинився. Пробка, що виникла, заблокувала одну із центральних вулиць Аугсбурга. Поліції довелося викликати аварійну службу, яка зняла з дроту предмет одягу. А пробка розсмокталася лише за кілька годин. Вартість операції за відновлення дорожнього руху запропоновано сплатити власнику шортів.

ФОТОФАКТ

Правду кажуть: у кожного свій стиль життя. Ось, наприклад, цим рибалкам, які ловлять рибу біля єгипетського міста Александрія, принади сучасного життя ні до чого. Затяті риболови навіть не звертають уваги на постмодерне диво — будівлю щойно відкритої Александрійської бібліотеки. Їх погляди прикуті до одного — поплавків.



Фото АП.

ОГОЛОШЕННЯ



ДАЛІ БУДЕ

Вовки не дрімають, мисливці теж



У Буковинських Карпатах вовки почали нападати на овечі кошари приватних власників. Особливо почастішали такі випадки в Путильському районі. Гуцули звернулися по допомогу до місцевого товариства мисливців. І ті вирушили з рушницями в навколишні ліси. Під час однієї з таких вилазок вдалося натрапити на слід вовчої зграї. Прицільними пострілами мисливці поклали двох звірів — вовчицю та старого самця.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Цього дня

■ 1907 р. Народився письменник Семен Журахович. ■ 1912 р. Помер основоположник української класичної музики Микола Лисенко. ■ 1918 р. Північну Буковину окупували румунські війська. ■ 1930 р. У Харкові відкрилася Міжнародна конференція пролетарських і революційних письменників. 120 делегатів із 22 країн. ■ 1943 р. Столицю України визволено від німецько-фашистських загарбників. ■ 1957 р. У Києві відкрито меморіальний комплекс Парку вічної слави. ■ 1960 р. Введено в дію Київський метрополітен.

ГІРКИЙ ДОСВІД

Вистріл у точку

Боязнь злодіїв сумно закінчилася для мешканки американського штату Флорида: вона дістала кулю в сідницю, впустивши пістолет в унітаз.

Мешканка міста Лейк-Сіті одного разу зазнала озброєного нападу. Після курсу реабілітації вона вирішила придбати власну зброю у разі якщо хтось знову вчинить замах на її життя чи майно.

Того дня вона почула дивний шум, що долинав з вулиці. Навчена гірким досвідом, жінка вирішила про всяк випадок залишити будинок, захопивши із собою пістолет. Вибратися вона вирішила через вікно туалету, вважаючи, що цей шлях найбезпечніший. Але доки «втікачка» намагалася відчинити вікно, пістолет вискозвнув у неї з рук і впав до унітазу, а потім випадково вистрілив.

Зрештою з'ясувалося, що ніякий грабіжник до будинку не ліз, а жінка просто перестрахувалася. Їй довелося викликати «швидку допомогу» й лягти до лікарні на операцію. Лікарі констатували, що життєво важливі органи жінки не ушкоджено. Нещасній довелося проходити курс терапії та післяшокової реабілітації, **повідомляє «Кореспондент».**

ОТАКОЇ

Ударимо ремонтом по заборгованості

Незвичний спосіб погашення заборгованості у квартплаті придумали у Шполі Черкаської області. Мешканцям запропонували «відробити» борги — пофарбувати, навести лад у під'їздах своїх будинків.

Ремонт одного під'їзду коштує в середньому 600—700 гривень. Відповідно, на цю суму спишуть заборгованість. Бажаючі у такий спосіб розрахуватися з державою вже знайшлися. А мешканці одного з будинків вирішили зробити художній розпис на стінах під'їзду. Щоправда, їхня творча ініціатива наразилася на заборону комунальників.

А ЩЕ БУВ ВИПАДОК

Життя зіпсувала електронна пошта

Успішний співробітник великого лондонського банку майже водночас втратив і кохану дівчину, і роботу через те, що послав кільком друзям листи електронною поштою.

Тревор Лакстон, коли його наречена була відсутня, зустрівся з колишньою подружкою. Під час «веселого» рандеву 22-річний чоловік провів нудну телефонну розмову з нареченою. Про це він докладно розповів в електронному листі, надісланому з робочої адреси кільком друзям. Цей лист якимось містичним чином розійшовся за десятками тисяч електронних адрес по всьому світу. Після цього наречена Тревора залишила, а він сам подав заяву про звільнення. Банк розпочав міжнародне розслідування інциденту, намагаючися зрозуміти, як електронна пошта, що її відправляли співробітники фінансового закладу, могла бути так широко розповсюджена світом, **повідомляє «Кореспондент».**

ЗНАХІДКА

Буковий знак

Двоє мешканців села Брестова Закарпатської області виявили всередині букового дерева чітке симетричне зображення хреста.

Селяни заготовляли дрова на зиму. Складнощі з'явилися в них під час розпилювання 50-річного бука. Стальні зубці двох дискових пилок виявилися безпомічними. Невелику частину стовбура лісорубам вдалося розколоти за допомогою сокири. Та й усе. З відчаю один із селян кинув відпиляний шмат дерева в бік. Тоді й сталося диво. Брусок розколовся навпіл. На обох боках бука люди побачили чітке симетричне зображення хреста розміром до 20 сантиметрів з правильними пропорціями. Нині незвичайні експонати зберігаються у місцевій церкві.

Закарпатські вчені пояснити цей факт не беруться. Місцеві священнослужителі стверджують, що це або феномен природи, або застереження згори, зміст якого поки що не зрозумілий. До речі, такі факти мали місце на Закарпатті й раніше. Так, кілька років тому хрестоподібні знахідки виявляли лісоруби сіл Яблунів та Перехресне, **повідомляє «Оглядач».**



Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

ВІСТІ З ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Усі бивні — в гості

77 експонатів привезено з Львівського державного природознавчого музею Національної академії наук України до музею природи Національного природного парку «Подільські Товтри» у Кам'янці-Подільському. Найцікавіші серед них — рештки мамонтів: бивні, зуби, щелепи, гомілкова кістка. Такий щедрий дарунок львівяни пояснили тісною співпрацею з парком. А також тим, що в місті є найбільший експонат силурійської епохи — Смотрицький каньйон, де можна доторкнутися до поверхні землі 40-мільйоннорічної давності, коли по ній блукали мамонти.

Пальці на фасаді ратуші

У Кам'янець-Подільському корпункті «Голосу України» — приваблива і незвична виставка інженера, викладача будівельного технікуму Віталія Петренка. Це макети найважливіших пам'яток історії та архітектури Кам'янця.

Автор створив свою колекцію для тих, чиї очі не бачать і дотик стає основним каналом зв'язку зі світом. У місті — одне з найбільших підприємств Українського товариства сліпих.

Коли в його цехах ще стояв робітничий гул і товариство мало кошти, директор Микола Бесараб разом з Віталієм Петренком розпочали реалізацію ідеї — дати незрячим можливість краще пізнати рідне підприємство, місто. Так з'явилися макети бази відпочинку УТОС, садової ділянки, тренажерів, а згодом Старої фортеці, кафедрального Петропавлівського костьолу, ратуші, Миколаївської церкви. Не тільки зовнішній вигляд, а й планування приміщень, інтер'єр пізнають на дотик люди, позбавлені зору.

«Побачити» перлини архітектури з допомогою пальців хотіли члени Чернівецького товариства. Там витвори Петренка мали величезний успіх. Зроблені вони міцно, надійно, бо бувають у тисячах рук.

На жаль, нині копітка праця пана Віталія не має перспективи — на макети бракує грошей. І в Україні їх більше ніде не виготовляють. А шкода. Більшість визначних пам'яток світу мають свої мініатюрні копії, які подорожують світом, приваблюючи увагу до оригіналів.

Віра ШПИЛЬОВА.

Кам'янець-Подільський

На знімку: Віталій Петренко з макетом Миколаївської церкви.



ХАРАКТЕРИ

Велика родина Олександри Полієнко



Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

— Спитала ціни на сало... Е, ні, думаю, обійдешся олією, вона дешевша.

Здається, про те, де вигідніше можна купити ті чи інші продукти, Олександра Петрівна знає практично все. Адже для пенсіонера різниця і в кілька копійок важлива. В маленькому мікрорайоні з мальовничою назвою Вогогін (Оболонський район Києва) її добре знають. Олександра Полієнко — вчителька з 58-річним стажем. Вивчила чотири покоління учнів. У школі колеги називали її «грім-бабою». У свої 85 Петрівна залишається такою ж невгамовною та бідовою. В Олександри Петрівни є хобі. Останні шістнадцять років вона опікується... бездомними тваринами.

Своїх домашніх друзів у Петрівни семеро: шість кішок та собака Джульєтта. Та й це ще не все. Міська квартира не може вмістити всіх, кого хотіла б захистити добра рука господині. У дворі, між будинками, є «котячий будинок» — пристосована для тварин велика будка. Там ночують усі, хто залишився без господаря. Щовечора опікунка закриває «кімнату» великою рядниною, щоб мешканцям не було холодно та не напали чужі пси. Олександра Петрівна двічі на день годує своїх чотириногих друзів. Варить кашу з рибою, купує молоко й сир. «Їм же потрібні вітаміни», — каже співчутливо. Коти Петрівну впізнають здалеку. Біжать звідусіль, труться об ноги.

— Оцей найбільший — Генерал, біленька — Сніжана, попелястого красеня діти назвали Баксом, чорно-білий — Маркіз. Для мене це і робота, і задоволення, — розповідає Олександра Петрівна.

Багатьом людям морально важко пережити вихід на пенсію. На зміну круговерті щоденних турбот приходить спокійне (начебто довгоочікуване) життя. Тоді хочеться бути комусь потрібним. Та «пристрасть» бабусі Олександри пов'язана не тільки з цим. 1986 року вчителька перенесла інсульт. Лікарі, окрім іншого, порадили завести чорну кішку. В народі кажуть, такі тварини допомагають одужати хворим на серце. Хтозна, чи вона допомогла Петрівні стати на ноги, але велика любов почалася саме з чорної красуні, яку, начебто привезли в наші краї кубинські моряки. Тепер Петрівна, як справжня мама, дбає про улюбленців (свої діти вже дорослі). Знаходить на вулиці, купає, лікує, коли хворіють.

— Часто ви в нас буваєте, — кажуть продавці лікарських трав.

— Сім'я велика. Скільки їх, і сама не знаю.

— У дитячому будинку працюєте?

— У котячому!

Часто кошенят та цуценят підкидають під бабусині двері. Але приходять до Петрівни і щоб узяти собі маленького друга. Вона із задоволенням віддає тварин у добрі руки. Дарує людям маленьку пухнасту радість.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311205. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»